

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 grudnia 2015 r. powód Szpital (...) S.P.Z.O.Z. w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się zasądzenia od pozwanego D. S. na swoją rzecz kwoty 2.436,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony zawarły umowę zlecenia na pełnienie przez pozwanego D. S. dyżurów portiera w okresie od dnia 18 kwietnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. Pozwany złożył oświadczenie, że w dniu 27 kwietnia 2012 r. jest studentem, który nie ukończył 26 lat i nie podlega ubezpieczeniu społecznemu. W dniu 04 czerwca 2012 r. pozwany oświadczył natomiast, że jest ubezpieczony z tytułu wcześniej zawartej umowy zlecenia. W związku z tym powód nie pobierał i nie odprowadzał składek do ZUS od wynagrodzenia pozwanego. Dnia 23 września 2012 r. pozwany oświadczył, że nie jest objęty ubezpieczeniem z żadnego tytułu. W wyniku kontroli ZUS przeprowadzonej u powoda w kwietniu 2014 r. wykazano, że winny być naliczane i odprowadzane składki potrącane z wynagrodzenia pozwanego w łącznej wysokości 780,21 zł i należne od płatnika w wysokości 1.371,45 zł wraz z odsetkami naliczonymi od okresu ich wymagalności do dnia zapłaty ww. kwot przez powoda w wysokości 285 zł. Powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty wskazanych kwot, lecz bezskutecznie. (pozew, k. 1-3)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 stycznia 2016 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie uwzględnił powództwo. (nakaz zapłaty, k. 30)

Dnia 18 lutego 2016 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 26 stycznia 2016 r. zaskarżając go w całości. Podniósł zarzut błędnego wyliczenia żądanej kwoty, która po zsumowaniu daje 2.436,66 zł oraz podstaw jej wyliczenia. Podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia najpóźniej z dniem 01 stycznia 2015 r. W uzasadnieniu wskazał, że wszelka korespondencja w sprawie była kierowana do niego przez powoda na inny adres, niż miejsce jego zamieszkania i odbierana przez matkę. Co do zarzutu przedawnienia pozwany powołał się na dwuletni okres przedawnienia z art. 751 oraz 750 k.c. (sprzeciw, k. 36-40).

W piśmie procesowym z dnia 27 maja 2016 r. powód wskazał, że pozwany przyznał w sprzeciwie od nakazu zapłaty fakty podniesione w pozwie oraz zakwestionował jedynie kwotę 0,11 zł. Podniósł, że wielokrotnie korespondował z pozwanym w przedmiocie zapłaty dochodzonej pozwem kwoty, co świadczy o tym, że korespondencja do pozwanego docierała i była odbierana przez dorosłego domownika. W odniesieniu do zarzutu przedawnienia powód wskazał, że jego roszczenie nie wynika z nienależytego wykonania umowy zlecenia, lecz z art. 415 k.c. Przedawnienie należy liczyć od dnia wymagalności roszczenia, który w tym przypadku nastąpił w momencie uiszczenia przez powoda zobowiązań wynikających z decyzji organu kontrolnego ZUS, nie wcześniej niż w kwietniu 2014 r. Żądana kwota obejmuje poza kwotą składek wraz z odsetkami dla ZUS, tj. 2.436,77 zł także odsetki za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2014 r. Powód wskazał, że zatajenie przez pozwanego faktu braku podstaw do zwolnienia z obowiązku opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne od zawartej umowy skutkowało otrzymaniem przez pozwanego wyższego wynagrodzenia, niż powód mógłby zapłacić, dlatego powód dochodzi składek obciążających powoda i pozwanego. (pismo powoda, k. 48-50)

Na rozprawie w dniu 16 czerwca 2016 r. pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Pełnomocnik pozwanego również podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz wniósł o zasądzenie kosztów postępowania (protokół rozprawy, k. 57-58).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Dnia 18 kwietnia 2012 r. Szpital (...) SP ZOZ oraz D. S. zawarli umowę zlecenia, której przedmiotem było pełnienie przez D. S. dyżurów portiera w okresie od dnia 18 kwietnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. W § 4 umowy strony

ustaliły wynagrodzenie w wysokości 17,50 zł za godzinę. Umowa została zmieniona aneksem nr (...) z dnia 18 kwietnia 2012 r., w którym zmieniono stawkę wynagrodzenia na 20 zł za godzinę.

Dowód: umowa wraz z aneksem - k. 9-10.

Dnia 27 kwietnia 2012 r. D. S. złożył oświadczenie dla celów ZUS, w którym wskazał, że jest studentem i nie ukończył 26 lat, wobec czego, zgodnie z art. 6 ust 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych prosi o nienaliczanie składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne.

Dowód: oświadczenie z dnia 27 kwietnia 2012 r. – k. 11

Dnia 04 czerwca 2012 r. D. S. złożył oświadczenie dla celów ZUS, w którym podał, że jest ubezpieczony (ubezpieczenie emerytalne i rentowe) z tytułu zawartej wcześniej umowy zlecenia i w związku z tym podlega ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu.

Dowód: oświadczenie z dnia 04 czerwca 2012 r. – k. 12

Dnia 23 września 2012 r. D. S. złożył oświadczenie dla celów ZUS, w którym podał, że nie pracuje i nie jest objęty ubezpieczeniem społecznym z żadnego tytułu, ponadto, że nie chce być objęty dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

Dowód: oświadczenie z dnia 23 września 2012 r. – k. 13

W dniach 14-17, 23-25 oraz 28 kwietnia 2014 r. w Szpitalu (...) w W. inspektor kontroli ZUS przeprowadziła kontrolę, w wyniku której ustalono m.in., że w okresie 05 czerwca – 31 sierpnia 2012 r. D. S. nie podlegał ubezpieczeniom społecznym z innych tytułów, a zatem umowa zlecenia z 18 kwietnia 2012 r. stanowiła tytuł do obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego, rentowego, wypadkowego i zdrowotnego. W związku z tym należało naliczyć od przychodu osiągniętego z tytułu zawartej umowy zlecenia składki na ww. ubezpieczenia za czerwiec 2012 r. od przychodu w wysokości 3.150,00 brutto (data wypłaty 02 lipca 2012r.) oraz za lipiec 2012 r. od przychodu w wysokości 3.780,00 brutto (data wypłaty 01 sierpnia 2012r.).

Dowód: protokół kontroli z dnia 19 maja 2014 r., k. 14-20

Pismem z dnia 28 sierpnia 2014 r. Szpital (...) w W. poinformował D. S. o zobowiązaniu do pokrycia składek na ubezpieczenie społeczne obciążających ubezpieczonego i płatnika za okres lipiec i sierpień 2012 r. w wysokości, odpowiednio 780,32 zł oraz 1.371,45 zł, które Szpital wpłacił do ZUS dnia 11 lipca 2014 r. Pismo doręczono dnia 03 września 2014 r.

Dowód: pismo z dnia 28 sierpnia 2014 r. wraz z dowodem doręczenia, k. 21-23

Dnia 06 sierpnia 2014 r. (data nadania 07 sierpnia 2014 r.) Szpital (...) w W. skierował do D. S. wezwanie do zapłaty kwoty 2.436,77 zł z tytułu obowiązku uiszczenia składek z ubezpieczeń społecznych od umowy zlecenia za okres lipiec-sierpień 2012 r. wraz z należnymi odsetkami w wysokości 285 zł od dnia ich wymagalności w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód: wezwanie z dnia 06 sierpnia 2014 r., k. 24

Pismem z dnia 20 października 2014 r. Szpital (...) w W. poinformował D. S. o zobowiązaniu do pokrycia składek na ubezpieczenie społeczne obciążających ubezpieczonego i płatnika za okres lipiec i sierpień 2012 r. w wysokości, odpowiednio 780,32 zł oraz 1.371,45 zł. Pismo doręczono dnia 22 października 2014 r.

Dowód: pismo z dnia 20 października 2014 r. wraz z dowodem doręczenia, k. 25-27

Pismem z dnia 15 grudnia 2014 r., doręczonym dnia 22 grudnia 2014 r., Szpital (...) w W. skierował do D. S. ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty kwoty 2.436,77 zł z tytułu naliczenia zaległych składek z ubezpieczeń społecznych wrz z odsetkami w terminie do dnia 10 stycznia 2015 r.

Dowód: wezwanie z dnia 15 grudnia 2014 r. z dowodem doręczenia, k. 28-29

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone do akt sprawy dokumenty prywatne w postaci umowy zlecenia wraz z aneksem, oświadczeń pozwanego dla celów ZUS, fragmentów protokołu kontroli ZUS oraz korespondencji stron, w tym wezwań do zapłaty. Dokumenty te stanowiły dowód tego, że osoby, które sporządziły te dokumenty zawarły w nich oświadczenia o określonej treści. Protokół kontroli stanowił dowód tego, że w trakcie kontroli stwierdzono określone w nim naruszenia. Podkreślić należy, że wszystkie dokumenty w niniejszej sprawie zostały przedłożone przez powoda. Pozwany nie kwestionował prawdziwości i autentyczności przedłożonych przez powoda dokumentów, nie składał także w sprawie żadnych wniosków dowodowych. Wobec powyższego na podstawie art. 230 k.p.c. Sąd uznał fakty wynikające z przedstawionych dokumentów i pozostałych twierdzeń powoda za przyznane przez pozwanego. Autentyczność przedstawionych dokumentów nie budziła również wątpliwości Sądu, a zatem Sąd uczynił je podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowym postępowaniu powód domagał się zapłaty kwoty 2.436,77 zł tytułem naprawienia szkody, jaką poniósł w związku z koniecznością zapłacenia nieuiszczonych uprzednio, a należnych, składek na ubezpieczenia społeczne od pozwanego wraz z odsetkami od okresu ich wymagalności do dnia zapłaty przez powoda w wysokości 285 zł oraz odsetkami ustawowymi od dnia 22 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty.

Wskazać należy, że w toku procesu pozwany nie kwestionował ani okoliczności zawarcia umowy zlecenia z dnia 18 kwietnia 2012 r. wraz z aneksem nr (...), ani złożenia oświadczeń dla celów ZUS o treści wynikającej z przedłożonych przez powoda dokumentów, jak również faktu przeprowadzenia kontroli ZUS u powoda, w wyniku której stwierdzono brak naliczenia składek ubezpieczeniowych należnych za pozwanego, jak również faktu uiszczenia tychże składek przez powoda i wezwania pozwanego do uregulowania wpłaconej kwoty.

Pozwany kwestionował wprawdzie fakt otrzymania od powoda wezwania do zapłaty, wskazując, że korespondencja odbierana była przez matkę pozwanego i wysyłana na adres inny niż adres jego zamieszkania, Sąd jednak nie podzielił stanowiska pozwanego. Po pierwsze wskazać należy, że pismo z dnia 28 sierpnia 2014 r. i dnia 20 października 2014 r. stanowiące informację o konieczności dokonania wpłaty tytułem uiszczonych przez powoda kwot składek ubezpieczeniowych, jak i wezwanie do zapłaty z dnia 06 sierpnia 2014 r. oraz ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty z dnia 15 grudnia 2014 r. zostało skierowane na adres (...) m. (...) w S., a taki właśnie adres podany został przez pozwanego w umowie zlecenia z dnia 18 kwietnia 2012 r. Korespondencja była odbierana przez dorosłego domownika – jak przyznał sam pozwany – jego matkę – a tym samym w oparciu o art. 138 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, powód mógł uznać korespondencję za doręczoną.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia, który pozwany podniósł w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wskazać należy, że Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego. Podstawę roszczeń powoda w niniejszej sprawie stanowi art. 415 k.c., a nie umowa zlecenia, jak podnosił pozwany. Zgodnie z treścią art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przedawnienie roszczeń z czynów niedozwolonych reguluje z kolei art. 442¹ k.c. Według § 1 tego przepisu roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Nie ulega wątpliwości, że kontrola u powoda, w wyniku której wykazano nieprawidłowości, została przeprowadzona w 2014 r. Protokół kontroli został sporządzony w dniu 15 maja 2014 r. (k. 20). Pismem doręczonym pozwanemu dnia 03 września 2014 r. powód poinformował pozwanego o konieczności zapłacenia kwoty uiszczonych składek na ubezpieczenie społeczne wraz z informacją o wysokości należnych i uiszczonych składek, terminie dokonanej wpłaty a tym samym terminie, od którego naliczone zostały odsetki.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, uznać należy, że powód dowiedział się o szkodzie w dniu otrzymania protokołu z kontroli ZUS, tj. 19 maja 2014 r. (k. 14) i od tej daty należy liczyć termin przedawnienia wskazany w art. 442¹ § 1 k.c. Pozew został wniesiony dnia 22 grudnia 2015 r., a zatem termin przedawnienia jeszcze nie upłynął.

Przechodząc natomiast do oceny podstawy roszczenia powoda i jego wysokości Sąd zważył co następuje.

Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przekładając powyższą zasadę na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia zarówno podstawy, jak i wysokości dochodzonych roszczeń. Reguła ta została powtórzona w art. 232 k.p.c., który stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Należy zatem przyjąć, że strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego. Powiązanie tej regulacji z art. 6 k.c. prowadzi do wniosku, że ciężar udowodnienia twierdzenia o istnieniu określonego faktu spoczywa na tej stronie, która podnosi takie twierdzenia, a nie, na tej która im zaprzecza.

Zatem, w niniejszej sprawie na powodzie spoczywał ciężar dowiedzenia zaistnienia zdarzenia, powstania szkody i jej wysokości, związku przyczynowo-skutkowego łączącego oba te elementy, jak i wskazania podstawy odpowiedzialności pozwanego, albowiem wszystkie te elementy składają się na podstawę zaistnienia odpowiedzialności na gruncie art. 415 k.c. Obowiązkowi temu, w ocenie Sądu, powód sprostał. Przedstawione dowody z dokumentów – niezaprzeczone przez pozwanego – potwierdziły fakt zawarcia między stronami umowy zlecenia i złożenia przez pozwanego trzech oświadczeń dla celów ZUS. Przy czym, dnia 04 czerwca 2012 r. pozwany oświadczył, że jest ubezpieczony z tytułu zawartej wcześniejszej umowy zlecenia, a dopiero dnia 23 września 2012 r. oświadczył, że nie jest objęty ubezpieczeniem społecznym z żadnego tytułu. Wobec oświadczenia pozwanego powód jako płatnik składek nie wykonał ciążącego na nim obowiązku obliczenia i wpłacenia obowiązkowych składek na ubezpieczenia społeczne. Następnie, w wyniku kontroli przeprowadzonej u powoda, kontrolerzy ZUS ustalili, że pozwany w trakcie wykonywania umowy zlecenia w okresie lipiec i sierpień nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu z innego tytułu, a zatem powinny zostać naliczone składki na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne. Składki te w wysokości 780,32 należne od ubezpieczonego oraz 1.371,45 zł należne od płatnika powód uiszczył wraz z należnymi odsetkami w wysokości 285 zł dnia 11 lipca 2014 r.

Powyższe fakty nie były kwestionowane przez pozwanego, w tym fakt dokonanej przez powoda wpłaty jak i jej wysokość. Wprawdzie pozwany podnosił w sprzeciwie, że powód podał w pozwie jako kwotę składek należnych od podatnika 780,21 zł zaś w wezwaniu do zapłaty wskazał kwotę 780,32 zł, jednakże z pozostałej korespondencji stron wynika, że powód wskazywał pozwanemu kwotę należnych od niego składek w wysokości 780,32 zł, a rozbieżność w zakresie wskazanej w uzasadnieniu pozwu kwoty powód wyjaśnił w piśmie procesowym z dnia 27 maja 2015 r.

W ocenie Sądu powód wykazał zarówno zaistnienie szkody jak i jej wysokość, a także zaistnienie związku przyczynowego między tymi elementami.

Podnieść ponadto należy, że winę w rozumieniu art. 415 k.c. można przypisać podmiotowi prawa wtedy, kiedy istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia zarówno obiektywnego, jak i subiektywnego (tzw. zarzucalność postępowania) (por. wyrok SN z 26 września 2003 r., IV CK 32/2002, LexisNexis nr 363384). Przenosząc to na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że zachowanie pozwanego, tj. podanie nieprawdziwych danych co do podlegania ubezpieczeniu społecznemu zmusiło powoda do poniesienia późniejszych kosztów składek wraz z należnymi odsetkami. Pozwany otrzymywał tym samym wynagrodzenie w wysokości wyższej, niż powinien był otrzymywać, przy uwzględnieniu konieczności ponoszenia kosztów składek na ubezpieczenia społeczne. Nie bez

znaczenia pozostaje również fakt, że zachowanie pozwanego uniemożliwiło de facto powodowi swobodę w podjęciu decyzji, czy chce pozostawać w stosunku umownym z pozwanym mimo niepodlegania przez pozwanego ubezpieczeniu społecznemu z innego tytułu. Powód nie mógł zatem swobodnie uwzględnić w swoich planach finansowych kosztów jakie faktycznie były związane ze zleceniem pozwanemu czynności pełnienia dyżurów portiera.

Wszystkie powyższe okoliczności przesądzają negatywną ocenę zachowania pozwanego i jego winę w wyżej wskazanym znaczeniu. Podkreślić należy, że pozwany kwestionując powyższe i chcąc eskulpować się od odpowiedzialności za szkodę winien był przedstawić dowody wskazujące na to, że nie ponosił winy, a powód nie poniósł w związku z jego zachowaniem szkody. Skoro pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, obowiązku temu nie sprostął, ograniczając się wyłącznie do zaprzeczania twierdzeniom powoda, Sąd dysponując dowodami zgłoszonymi przez powoda przyjął jego twierdzenia za udowodnione i uznał zasadność zgłoszonego żądania.

W zakresie dochodzonych przez powoda odsetek Sąd uwzględnił, że stosownie do art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przyjął zatem należy założenie, że opóźnienie w wykonaniu świadczenia pieniężnego zawsze rodzi szkodę, bez względu na to, jakie zamiary w odniesieniu do oczekiwanego świadczenia miał wierzyciel (wyrok SN z dnia 7 lipca 2011 r., II CSK 635/10, LEX nr 1001288; wyrok SN z dnia 16 grudnia 2011 r., V CSK 38/11, LEX nr 1129170). Chwilę, w której dłużnik dopuszcza się opóźnienia, określić należy na podstawie art. 476 k.c. Przepis ten wskazuje, że dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przepis art. 461 k.c. wskazuje na obiektywny stan faktyczny, który jest podstawą postawienia dłużnikowi zarzutu nieterminowego wykonania zobowiązania.

W niniejszej sprawie powód dnia 06 sierpnia 2014 r. (data nadania 07 sierpnia 2014 r.) skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty żądanej kwoty, wyznaczając mu 14 dniowy termin na dokonanie wpłaty, liczony od dnia otrzymania pisma. W związku z faktem, iż pozwany nie kwestionował faktu otrzymania wezwania, ani terminu od którego powód dochodzi należnych odsetek, tj. od dnia 22 sierpnia 2014 r., należało uznać, że powód zasadnie dochodzi odsetek od dochodzonej kwoty od dnia 22 sierpnia 2014 r.

Z powyższych względów Sąd uwzględnił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Sąd zasądził zatem od pozwanego D. S. na rzecz powoda Szpitala (...) SP ZOZ w W. kwotę 739,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które składają się: uiszczona przez powoda kwota 122 zł tytułem opłaty od pozwu, 600 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika (§ 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, tj. Dz.U.2013.490 z późn. zm.) oraz opłaty skarbowej za pełnomocnictwo w wysokości 17 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)